

Kazimierz Burnat

Namysł

I

To było tak dawno
już nie wie co zmyślone
co prawdziwe

wtedy podając ci rękę
(raczej dla zabawy)
nie mogła przewidzieć
co może się zdarzyć
wraz z ciepłem dłoni
poczuła wewnętrzny ból
najdokładniej zapamiętany
z owego wieczoru

odtąd wypatrywanie na niebie
koloru twoich oczu
rozbijało wyobraźnię
w ten sposób
użyłyś powierzchowności
jej marzeniom
idealizującym cię dogłębnie
daremnie szuka
u ciebie wad
i powodów do zagniewania

z czasem wszystko tłumaczy
utrata
pasa bezpieczeństwa

II

To było tak dawno

jednym dotknięciem ręki
wszczepiłaś we mnie niepokój
od tego czasu
wszystko co mnie otacza
kojarzy się z tobą
niebo ziemia
ludzie

daremnie szukam wśród nich
choć cząstki ciebie –
zapewne ugrzęzłaś
w innej przestrzeni mentalnej

trzeba jednym dotknięciem ręki
oddać ci pas bezpieczeństwa
jednym dotknięciem
dwu rąk
zamknąć wieko ułudy
a całą winę
wziąć tylko na siebie

Serce

...nie pozwól, aby inni marnowali
ci życie bardziej, niż to konieczne.
(Jonathan Carroll)

Dwa zawałowania –
(do czterech razy sztuka)
głęboki śpiew pozorny luz
lekkie zwilżenie ust
twoje wzruszenie
jej wrażliwość uskrzepiona

w kółko sprawa za sprawą
sms po esemesie
komórka
nieruchomość
uskrzydłająca obojętność

jeszcze tylko spacer
szlakiem spienionych fal
z aniołem
taneczne do widzenia
burtą przysłonięta perspektywa

obym mógł odpływ
zastąpić przyplływem
ufortyfikować czas

moje cenne złudzenia

Otwartość

Niechcianym uśmiechem
haftujesz wrażenia
obce rzeczywistości

na dźwięk kołatki
klękasz przed konfesjonalem
myśli wywołują popłoch
jak garść ziaren
rzuconych w stado ptaków
ale wyznanie win
uprzejrzystości prawdę
rozkoszą nasycenia
z nawróconego źródła

nie wysuszaj łez
wsączonych w radość
słońce wpleć je w cień

tryumfuj duszo
leć

Smakowanie

Czysta kartka papieru
wciąż nieprzyjazna
wyjałowiona ze złudzeń
jak ściana
bez okien i drzwi
jednak z obcą pewnością siebie
smakuje mi
ponad zdolność pojmovania

omotany ostatnią
piwniczną pajęczyną
wdeptuję kielki nasion
w zbutwiałe jabłka

błogie uniesienie
dziecięcą melancholią
lecz wena nietrwała
jak słomiany płomień

dziurawa harmonia

Henryk Gała

Chwila nieustająca

Dwie kawki
w pogoni za sójką
przelatują codziennie przed oknem
kwadrans po dziewiątej.

Nie czekam na nie,
zerkam tylko na zegar.
Sprawdzam, czy idzie,
choćby niedokładnie.

Taka sobie
paniczna chęć życia.

Kto nosi w sobie

To miejsce nazywa się miasto.
Imię, znak na świata mapie,
ale najmniejsze, jest samoświatem.
To miejsce nazywa się miasto.

To miejsce nazywa się dom,
ulica, drzewo i przez park ścieżka.
Kościół i cmentarz, kirkut i cerkiewka.
To miejsce nazywa się dom.

To wszystko nazywa się miejsce,
które z tobą przez życie wędruje.
Dobrze mieć takie szczęście,
To wszystko nazywa się miejsce.

Twoje okno, drzewo i chmura,
twoi bliscy i nieznanymi jeszcze,
twoje niebo, dolina i góra.
To wszystko jest twoje miejsce.

Miejsce

Nazwałem je księstwem.
Prawem do tego było, że jestem poetą
i jako poeta, na tej ziemi znalazłem gościń.
Był to gest suwerenny obustronnie.
I bezinteresowny,
wynikający z wzajemnego zaufania

odniesienia
korzyści artystycznych.
Nazwałem tę ziemię Księstwem

Narwiańskim.
Bo Narew, ta rzeka, otwarła moje oczy, moje
uszy i serce,
moją wyobraźnię w taki sposób, że
zapraǳiałem